

най донѣ Естеване, съвѣтовамъ вы да поиграете на хорото до Кулеврина.

— Съ коя ще играѣ азъ? продума весело старыйтъ Родриго.

— Бѣдете спокойны, приложи Кокко засмѣно; У Гардунята нема недостаткъ отъ играчки; ще намѣрите много и различни по възраст и по хубость.

— Върви ты напрѣдъ, рече му Естеванъ.

Алгвазилтъ влѣзе самъ. Хорото бѣше распалено. Играше Манюфина съ Серената тѣй граціозно, щото очитѣ на сичкото събраніе бѣхъ впиты въ тѣхъ, и шумны рѣкоплесканія и възклицанія са раздавахъ по залата. Влѣзването на тримата благородны не направи никое впечатленіе на събраніето.

— Ето момъкътъ, който ще заплати, рече Кокко на главатаря.

— Сжщыйтъ Естеванъ, когото щѣше да *затъмни* Манюфина, изшепна Мандаменто. Види са че между този момъкъ и Севилскыя инквизиторъ сжществува война на смъртъ. Много добрѣ, Кокко, нека останѣтъ. Подиръ хорото ще са разговоримъ. За сега Гардунята трѣба да вечерѣ.

И дѣйствително, една новоначална *серена* и трима *живаты*, който въ този день изпълняхъ службата на готвачы, наченѣхъ да слагатъ вечерята на голѣма рогоска посрѣдъ хорото.

— Благороднѣйшыи, рече Мандаменто на съзаклетницытъ, ще благоволите ли да вечеряте съ чедата ми?

— Съ голѣмо благодареніе! отговорихъ тѣ и насѣдахъ на земята като другытъ. Естеванъ сѣднѣ до Кулеврина, която изнапрѣдъ еще благоводна къмъ него, като спасителница на живота му, погледнѣ го съ усладителна меланхолия и пророни съзы като си припомни че прекрасната му годеница са намѣрваше въ този часъ въ тъмницытъ на ин-